

[Anden næstformand.]

7) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til folketingsbeslutning om ændringer af den offentlige sygeforsikring m. v. (Om forhøjelse af sygedagpenge samt om administrative forenklinger) [af Peter Larsen m. fl.].

Mødet hævet kl. 17⁵⁵.

40. møde.

Onsdag den 8. marts kl. 13.

Formanden: Uden for dagsordenen har ministeren for kulturelle anliggender ordet for at give tinget en redegørelse for visse kulturpolitiske problemer.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bodil Koch): Ja, hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal man jo da gøre forsøg på, så må jeg tilstå, at jeg faktisk mange gange i den sidste tid har fortrudt, at jeg har anmeldt denne redegørelse for visse kulturpolitiske problemer for folketinget. Der er imidlertid én ting, jeg ikke har fortrudt, og det er, at jeg bad om regeringens og om mit partis tilslutning til en foreløbig udskydelse og dermed en fornyet overvejelse af det forslag til lov om statsstøtte til kulturcentre, som statsministeren i åbningstalen i oktober i fjor havde bebudet ville blive fremsat af kulturministeren i den indeværende folketingssamling. Derfor har jeg naturligvis følt mig forpligtet til over for folketinget at give en begrundelse for min handlen — eller snarere for min ikke-handlen; det var ganske selvfølgelig, og det er da heller ikke det, der er årsagen til min fortrydelse. Næ, den kommer sig af den kendsgerning, at hele det problemkompleks, der har at gøre med, hvad man kalder kulturpolitik, er såre uoverskueligt og u håndgribeligt og samtidig så

vigtigt, at enhver, der ansvarligt skal beskæftige sig dermed, uundgåeligt må føle sig temmelig antastet.

Hvad indebærer egentlig begrebet kultur? Hvad forstår vi derved? Hvad vil det sige at formidle kultur? Kan det overhovedet lade sig gøre som en bevidst proces? Og hvad forstår vi ved kulturformidling i forhold til kunstformidling? Det er jo nu da ikke kunsten i dens forskellige udtryk og former, der alene skaber et folks kultur, dets dybe indvævede sindelagsmønster. Her spiller en mængde andre forhold ind, og vi må erkende, at både økonomiske og bolig-mæssige forhold, uddannelsesmuligheder og -former, social trykthed osv. spiller en afgørende rolle for det kulturelle klima i en befolkning. Om den får vilje til og glæde ved livet — og humor, dette for et folkestyres trivsel så uundværlige salt — eller om lede, træthed og misfornøjelse breder sig. Samtidig må vi erkende, at både under- og overmætning med materielle goder kan have lammelse eller aggressivitet som følge-fænomener i befolkningen. Det lærer vi såvel af historien som ved at betragte vort eget såkaldte velfærdssamfund.

Men lad mig endnu så kort som muligt redegøre for, hvilke overvejelser der fik mig til at holde det bebudede lovforslag om kulturcentre tilbage. Da det jo ikke har været forelagt folketingets medlemmer, bør jeg vel kort først resumere, hvad det indeholder. Jeg havde og har stadig sympati for de tanker, der ligger bag, men det var alligevel en mærkelig oplevelse at komme til at læse lovforslaget med det menneskes øjne, der fra den ene dag til den anden pludselig var blevet ansvarlig for dets fremsættelse nu.

Begrebet kulturcenter er i lovforslaget beskrevet som et samlingssted for udøvelse af kulturel og særlig kunstnerisk virksomhed af såvel professionel som amatør-mæssig art. I et sådant center skal gennemføres et alsidigt program, der bidrager til at opfylde den stedlige befolknings behov for beskæftigelse med litteratur, billedkunst, musik, teater, film osv. og til deltagelse i studie-kredsarbejde, fritidsundervisning o. lign. Det er ikke et krav, naturligvis, at alle de nævnte former for aktivitet skal øves for at opnå godkendelse som kulturcenter. Det var en forudsætning i lovforslaget, at institu-